

Žalost in veselje.

Drmav, drnav —
muca mijavka,
na dvorišču vpije pav,
na topoli kavka.

Kokoška naša — kokó —
petelin — kukurukú —
A Ivan — junak — ta v krilcu
pa joče — u-ú . . .

Razlil je mlekec po tleh,
zdaj se jokca —
muca sladkosneda, glej,
pa ga lokca!

O ukleti kraljični.

Pod baldahinom sivega neba
leži nepremična
in spava zemlja nevzdrumno —
ukleta kraljična . . .

Pa pride k nji iz daljnih dalj
v snuboke vitez Marec . . .
Pa kodre sive ima
in suh je kot prazen kozarec . . .

A ona spi, nepremično spi . . .
Kako se je vitez začudil!
Odšel je otožen . . . In k nji se je
vitez April potrudil . . .

A kraljična spi, nepremično spi —
zaman jo vitez dramí . . .
Odšel je daleč naprej,
razplakal se tam za gorami!

Pa prišel je tretji, vitez Maj,
v prelepi opravi:
On kodre zlate ima,
in solnce se bliska na glavi.

In bliska se solnce na moč,
krasán vitez kot dan je —
Ti lepa kraljična, hej,
pozabi na spanje!

Uprla kraljična že vanj je oko
prečisto kot studenec,
in v kodre si zlate vplela je
cvetk prelepih venec . . .

Zabliska vitezu oko na moč,
nevesto gleda gizdávo,
že s krono zlato ji okrasí
prelepo glavo . . .

Ob nevesti ženin je zadrhtel,
s kraljično vitez odšel je
črez log, polje — predaleč naprej
zbor ptičic jima zapel je . . .

Lahko noč!

Solnček gre spat
v svoj zlati grad,
v posteljico jaz
ležem ta čas.

Sanje dospó
in mi rekó —
kar mi rekó,
nič mar vam to!

Simon Palček.